

NA KOUKNUTĀ V EKVĀDORU - VII.

PondĀlĀ-, 30 srpen 2010

V posledním pokračování svého putování jsem skončil dost drastickým zážitkem z města Puyo... A tak jsme se ocitli město s krásným jménem Riobamba. Má do Riobamby hnala hlavně má láska k vlakům a železnicím. Ta drží u nás dob, co jsme coby trampové kážděvali "Āeskou Kanadu" po jindřichohradeckých úzkokolejkách a kdy jsem coby technik udržoval telefony a nádražní rozhlas v brněnském "Majlonte".

Ekvádor měl pĀed dvanácti lety nejúasnější úzkokolejku na světě. Trans-andskou železnic se táhla napĀ celou zemí. PĀi ale El Nino, a s ním mohutné deště, které spláchly jak mosty, tak celé úseky trati a provoz na slavné železnici skončil. Zůstaly jen kousky trati, kde se udržuje provoz pro turisty. Jedním takovým místem je úsek Riobamba; kaon Nariz del Diablo (Žáblov nos).

Ubytovali jsme se hned vedle nádraží a já se vyřídil koupit lístky. Āekalo mě ale velké zklamání; lístky nejsou a nebudou. Vykoupili je pro své klienty na pĀ roku dopĀedu majitele cestovních kanceláří... Se sklopenými ušima jsem se smutně vrátil do hotelu, kde se mě Joanne snažila utěsit tím, ať se podívám, jak krásný ten náš nádražní hotel 10 dolarů je. A měla pravdu. Hotel pĀipomínal spíše zámek, měl wifi pĀipojení k internetu a pĀjemný pan recepční anglicky. Průvodce Lonely Planet o hotelu dokonce píše, že by jeho pokoje naplnily hrdoštinou Marthu Stewart. PĀemohl jsem tedy lítost a vyrazili jsme do ulic. Hned vedle nádraží byl trh se spoustou jídla, všude obchody a trhy. V obchodě s hudebninami jsem konečně dostal za pĀijatelnou cenu kovové struny pro svou kytaru. A nakonec jsme našli i nevelký kopec s parkem, odkud byl krásný výhled na celé město a okolní kopce. Obrovská hora Chimborazo byla bohužel jako vždy v mracích, ale zato pohled na jednu z místních kouřících sopek byl nádherný. Do parku jsme byli asi hodinu. Bylo tam jen pár lidí, většinou mileneckých párů, občas turista. Jediný, kdo jaksi nezapadal, byl osamělý mladík v kožené bundě, s jizvou pod okem. Poflakoval se pomalu, s rukama v kapsách z místa na místo a zdálo se, že se nudí. Ve chvíli, kdy Joanne seděla na podstavci jakéhosi památníku a já se od ní trochu vzdálil, se k nám začal náhle rychlým krokem pĀibližovat. Vzpomněl jsem si najednou na všechny místní historky o loupežných pĀepadeních a pochopil, co se děje. Využil jsem si několika vteřin, kdy byl mezi námi a tím člověkem, který k Joanne, chytl ji za ruku a vlekl pryč. Joanne brala náležitě strašidelné story vášněji než já a bleskově pochopila...

Zatímco bandita obcházel památník zprava, my ho oběhli zleva a ocitli se v blízkosti skupinky turistů, která právě do parku pĀila. Hoch se se vzteklým výrazem ve tváři zastavil, prudce se otočil a seběhl po schodech dolů. My se do parku vypařili opačným směrem... Když jsme o všem Āekli recepčnímu v hotelu tak zvěčněl a pravil, že je pĀstí. V tom parku už prý došlo k velkému počtu pĀepadení. Ten člověk se chtěl podle něho dostat k Joanne a vytáhnout pistolí, nebo nasadit Joanne na krk a vymáhat peníze.

Tahle pĀihoda nám na zbytek dne značně pokazila náladu. Šli jsme tedy jen na večer k Āeí^anům, koupili

obchůdku dobrý a levný ecuadorský rum, colu a led. Usedli na terasu nádraží hotelu, já potáhl svou
španělskou kytaru novými strunami a zapěl píseň od svého oblíbence, zpívajícího bratry Jimmieho Rodgerse: Waiting for a
(čekání na vlak)

doufám, že se vám - stejně jako nám - moc líbí.... Mikin a Joanne, ze země zimy a sněhu